

Η Σύνοδος των Ἑλλήνων ἱατρῶν.

Τὴν παραλοῦσαν Τρίτην, κατὰ τὴν 10 π. μ., ἤρξαντο αἱ συνεδριάσεις τῆς Συνόδου τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν ἐν τῇ ἐπι τοῦτῃ ὀρισθείσῃ καὶ διακοσμηθείσῃ αἰθούσῃ τοῦ θ-βαλαμιαστρείου. Ἐκατὸν καὶ πενήντα ἱατροὶ ἐκ τε τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ ἐπλήρουν τὴν εἰρημένην αἴθουσαν. Τὴν ἑσχέρην ταύτην τῆς Συνόδου τῶν ἱατρῶν ἐτίμησαν ὁ πρόεδρος τῆς ἱεράς Συνόδου, ὁ πρόεδρος τοῦ ὀφθαλμοιαστρείου, ὁ πρόεδρος τῆς βουλῆς, ὁ ἀποουργός τῆς παιδείας κ. Λομβάρδος, ὁ τῶν οικονομικῶν κ. Καλλιγᾶς, ὁ τῶν κληρικῶν κ. Ρούφος, ὁ πρῶτανις, οἱ διευθυνταὶ τῆς γαλλικῆς καὶ γερμανικῆς σχολῆς καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου.

Ἀμὰ δὲ ὡς ὀρίσθη καὶ ἕκαστος τῶν κεκλημένων ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ, ὁ πρόεδρος κ. Ἀναγνωστάκης λαβὼν τὸν λόγον ἀνέπτυξε τὸν σκοπὸν τοῦ Συνεδρίου μετὰ πολλῆς καλλιπέρας καὶ δυνάμεως, πολλὰς ζωηρᾶς χειροκροτήσεως ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου. Αἱ ἐπιστημονικαὶ Σύνοδοι στερίζονται ἐπὶ βλάσει ὄχι μόνον, εἶπε, ἀλλ' εἰσὶν ὀμηγύρεαι πυκνὰ συναδέλφων, ἀνακοινουμένων ἀλλήλοις τὰ προϊόντα τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῶν δραστηριότητος καὶ διασκεπτομένων ἀπὸ κοινῆς περὶ τῶν τρόπων, καθ' οὓς εἶνε δυνατόν νὰ τελειοποιηθῶσι. Νῦμος αὐτῶν εἶνε ἡ ἰσότης, σύνθημα ἡ πρόοδος. Δὲν ἐκδιδοῦσιν ἀποφάσεις, δὲν ἀπονέμουσι βάρβαντας. Ἐκ τῶν ἐργατικῶν τούτων ὄμιλων ἕκαστος ἐπιστρέφει ἀποκομίζων πεφωτισμένην, ἀλλ' ἀεραίαν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πράττειν καὶ τὴν αὐτονομίαν τῶν πεποιθήσεων. Τοιοῦτος ὁ χαρακτήρ καὶ τηλικόστος ὁ σκοπὸς τῆς Συνόδου, δι' ἣν ὑμεῖς ἐκαλέσασθε, καὶ συνεργήθηθα ὡς ἐργάται τῆς ἐπιστήμης, ἄνευ ἀξιώσεως, ἄνευ ὀνόμου, μίαν μόνον ἔχοντες ἀξιώσεις ἀνεπίδεικτον, ὅτι ζητοῦμεν εἰλικρινῶς τὴν ἀλήθειαν. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχουσι διαφάσεις οὐδὲ δεσπόζουσι ἀδελφταί.

Ἐν περιλήψει τοιοῦτος ὁ λόγος τοῦ κ. Ἀναγνωστάκη, ὃν ἔχειροκρότησαν οἱ παρισταῖτες ἐνθουσιαιῶδες. Μετὰ τοῦτο ὁ δῆμαρχος Ἀθηναίων κ. Σούτσος, λαβὼν τὴν ἀδειαν τοῦ προέδρου, προσεφωνήσατο τοῖς περισταμένοις, ὅτι ἡ παρουσία αὐτῶν ἐπὶ αὐτοῦ χαριετίζει τὴν Σύνοδον ταύτην τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐπιστήμης, ὡς ἀφειστηρίαν πνευματικῶν ἀγώνων σπουδαιότερων καὶ ἀφορμὴν στενωτέρου συνδέσμου τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ἄφου δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ συνεδρίου τοῦτου εἶπεν, ἐξέφρασεν ἐπὶ τέλους τὴν χαρὰν αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοιοῦτου ἔργου, εἶπεν, ὅτι ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων πρὸς τιμὴν τοῦ συνεδρίου θὰ φωτίσῃ τὴν ἐσπέραν ταύτην τὰ ἀθάνατα μνημεῖα τῆς τέχνης, ὧν τὰ εἰρηπια, λείψανα τοῦ ἑλληνικοῦ μεγαλείου, διαμένουσιν ἐπὶ τῇ τέχνῃ καὶ τῇ καλαισθησίᾳ πηγὴ ἀκένυτος διδασμάτων. Παρεκάλεισε οὖν τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου τὴν ἐσπέραν ταύτην νὰ τιμῶσιν διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν τὴν τελετὴν.

Κατόπιν ἔχειροθέτος ὡς καλῶς ἔχοντος, τοῦ κανονισμοῦ τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου, τῇ προτάσει τοῦ κ. Γ. Στεκούλη, ἱατροῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἡ συνέλευσις ἐξέλεξε τὸ ὡς ὀριστικὸν πρόεδρον τὸν κ. Α. Ἀναγνωστάκην καὶ ἀντιπροέδρους τοὺς κκ. Γ. Καραμηττῆν καὶ Χατζημηχάλην, γενικῶν δὲ γραμματέα τὸν κ. Ν. Μικχαῖν.

Εἶτα ὁ κ. Ἀναγνωστάκης πρότεινεν, ἵνα ὡς ἐπιτιμοὶ ἀντιπρόεδροι παρακληθῶσιν οἱ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς προσελθόντες διακεκριμένοι ἱατροὶ κκ. Ζημπακῆς, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, Καλλιγᾶς καὶ Λάτρης ἐκ Σμύρνης, ὡς εἰδικοί δὲ γραμματεῖς οἱ κκ. Στεκούλης, Γιουβανῶφ καὶ Χ. Γ. Πάλλης.

Κατόπιν ὁ κ. πρόεδρος πρότεινεν, ἵνα ἐκλεγθῇ ἐπιτιμοὶ πρόεδρος ὁ ἐπὶ τῆς παιδείας ὀπουργὸς καὶ ἱατρός κ. Κωνσταντῖνος Λομβάρδος. Ἡ συνέλευσις διὰ χειροκροτήσεων καὶ ἐπευφημιῶν ἐνέκρινε τὴν πρότασιν ταύτην.

Ὅτω καταρτισθέντος τοῦ σώματος, πρῶτος ἐμιλήθη ὁ ἐπιτιμὸς ἀντιπρόεδρος κ. Λάτρης ἐν ἐκτάσει, περὶ τῶν μεταλλικῶν ὀδάτων τῆς Ἑλληνικῆς χερσονήσου, ὡς καὶ τῆς ἱατρικῆς αὐτῶν δυνάμεως, ἄτινα εὔρεα κατὰ πολλὰ ὠφελιμώτερα πολλῶν τῆς Εὐρώπης, καθόσον σπουδαίως, ὡς ἐκ τῆς πείρας ἐξάγεται, ὠφελοῦσιν εἰς τοὺς ρευματισμοὺς καὶ

ἄλλα νευρικὰ νοσήματα. Μετὰ τοῦτον ὁ κ. Γ. Ζήφος, ἱατρός ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐμιλήθη περὶ τῶν παρανόμων γεννήσεων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἃς εὔρε πολὺ περιορισμένας ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλας μεγαλοπόλεις τῆς Εὐρώπης, τὸ δὲ φαινόμενον τοῦτο ἀποδίδει εἰς τὰς διενεργουμένας ὑπὸ τῶν κατῶν τεχνιτῶν ἐκτροφείων, ὧν ἐνεκεν καὶ πλεῖστα νοσήματα καὶ ἄλλων ὀργάνων γεννηθέντα.

Κατόπιν ὁ κ. Δ. Ζημπακῆς ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ μορφωτισμοῦ κατακόνας ὀρυζήματα τὴν καταχρῆσιν τῆς ὀρυζήματα ἐνέσεων μορφίνης, καθόσον ἐκ τούτων θάττον ἡ βράδιον ἐπέρχεται ὀληθρησίας καὶ ἀνέπτυξε μετὰ θαυμασίας δυνάμεως τὰ συμπτώματα τῆς χρονίας διὰ μορφίνης ὀληθρησίας λαμβανούσης τὸν τύπον τῆς μονομανίας.

Εἶτα ὁ κ. Στεκούλης ἀνέπτυξε τὰ συμπτώματα τῆς ἀποχῆς τῆς μορφίνης, ἄνευ τῆς ὁποίας ἐπέρχονται ἀποτελέσματα ὡς ἐπὶ ὀληθρησίας.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡγήθη ἱκανῶς συζητήσας, μεθ' ἣν ὁ κ. Πίσας, ἐκ Καΐρου, ἀνέγνω πραγματεῖαν τῶν συνήθως ἀπαντώντων ἐν Αἰγύπτῳ νοσημάτων, οὗτω δὲ ἐλήξεν ἡ πρώτη συνεδρίασις.

Τὴν ἐσπέραν κατὰ τὰ ὀρισθέντα, τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Δήμου ἐφωταγωγῆθη λαμπρῶς ἡ Ἀκρόπολις καὶ τὰ ἐν αὐτῇ μνημεῖα τῆς ἀρχαίας τέχνης, πρὸς τιμὴν τῶν πολλαχθὲν ἀφικουμένων ἱατρῶν ἵνα μεταγχασι τῆς Συνόδου.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Τῆς Ἀθηναϊκῆς τοῦ Φερδινάνδου Γρηγοροῦ, ἡς ἀργόμεθα σήμερον δημοσιεύοντες τὴν μετάφρασιν, ἐγένοντο ἤδη ἐν Γερμανίᾳ δύο ἐκδόσεις ἐντὸς βραχέως χρόνου ἕξαντληθῆσαι, ἐπικρατεῖ δὲ καὶ τρίτη ἐκδοσις αὐτῆς. Ἐδημοσιεύθη δὲ ἤδη ἐν Ρώμῃ ὑπὸ τοῦ κ. Ραφαῆλ Μαρτιανοῦ ἰταλικῆς μετάφρασις, περιέχουσα καὶ τινὰς ἐπινοήσεις τοῦ συγγραφέως. Ταῦτα καθ' ὅσον εἶνε δυνατόν θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ ἡμετέρος μεταφραστής, καίτοι ἡ μετάφρασις αὐτοῦ ἐπεδόθη ἡμῖν ἔτοιμος ἤδη πρὸ καιροῦ.

Ἐν Ρώμῃ ἐγένετο τελευτήτων ὑπὸ τῆς ἐπι τοῦτῃ Ἐπιτροπῆς ἡ κρίσις ἐπὶ τῶν ὑποβληθέντων προτύπων διὰ τὸ ἀνεγερθῆσθαι μνημεῖον εἰς τὸν Βικτωρᾶ Ἐμμανουήλ.

Καθὼ εἶχεν ὀρισθῆ τρεῖς εἰσι τὰ ἀπονεμηθέντα βραβεῖα. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἐκ φράγκων 50,000, ἀνενεμήθη εἰς τὸν κ. Ἐρρίκον Νέπολ, σπουδάζοντα ἐν Ρώμῃ δαπάνῃ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν τεχνῶν. Τὸ δεύτερον εἰς 30,000 φράγκων ἔλαβε τὸ στέδιον ὅπερ ὑπέβαλον οἱ Ἴταλοι Ettore Ferrari καὶ Pio Piacentini. Τὸ δὲ τρίτον, ἐκ φράγκων 20,000, ἤξιώθη ὁ κ. Stefano Galletti.

Ὁ τὸ πρῶτον ὄμιλον λαβὼν Γάλλος καλλιτέχνης εὐρίσκειτο πέρυσιν ἐν Ἑλλάδι, ἐνθα ἔκαμε ἀξιόλογον ἐργασίαν περὶ Ἁγίου.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπέβιωσεν ἄντι ἡ γνωστῇ μυθιστοριογράφου κόμησσαν Rosine Lytton-Bulwer, σύζυγος τοῦ πρὸ δεκαετίας ἀποβιώσαντος οὗχ ἦστον διασήμευ Ἀγγλοῦ μυθιστοριογράφου Edward Bulwer-Lytton, τοῦ συγγραφέως τῶν «Τελευταίων ἡμερῶν τῆς Πομπήϊας».

Τὰ ἐν Ἑλβετίᾳ ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων ἀποτελούμενα τάγματα δὲν ἐξασκοῦνται μόνον περὶ τὸν χειρισμὸν τοῦ ὄπλου ἀλλὰ καὶ τοῦ πυροβόλου.

Ἐνεκα τούτου κατεσκευάσθησαν τελευταῖον πυροβόλα τῶν 6 χιλιόμετρων ὀρειχάλκινα καὶ ὀπισθογαμῆ, δι' ὧν ἐφωδίσθησαν τὰ πλεῖστα τῶν ἐπαρχιακῶν σχολείων τῆς Βέρνης τῆς Βίβης καὶ τῆς Λωσάνης.

Κατὰ τὰ γενόμενα δὲ ἐσχάτως ἐν Βριέννῃ γυμνάσια πυροβολικοῦ καθ' ἃ οἱ νεαροὶ πυροβολοῦνται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν ἀπὸ 12—15 ἐτῶν ἐσκόπευσαν ἀπὸ ἀποστάσεως 500 μέχρις 700 μέτρων, ἀνώτεροι ἀξίωματικῶν παρευρέθητες ἀνωμολόγησαν τὴν ἐπιτυχίᾳ εὐθυβολίαν τῶν σκοπευτῶν.

Ἀφίκνον ἐνταῦθα, χάριν ἀρχαιολογικῶν μελετῶν τρεῖς Ρώσσοι περιηγηταί, ὁ πρίγκιψ Ἀμπαμέλεξ, φιλόλογος, ὁ κ. Πράχοβ, ἀρχαιολόγος, καὶ ὁ κ. Παλιάνωφ ζωγράφος. Οἱ περιηγηταὶ οὗτοι ἐπιστρέφουσιν ἐκ Συρίας, ὅθεν ἐξέδραμον μέχρι τῶν εἰρηπιαίων τῆς Παλμύρας, ὅπου ἡ-